

Kjære venner,

På godt og på vondt.

Enten vi er klare eller ei.

Europas tid er nå.

De siste ukene har vært dramatiske.

Vi kan mene mye om det skjer i USA.

Det gjør jeg. Og det gjør dere.

Vi tar kraftig avstand fra måten den nye administrasjonen har behandlet Ukraina på.

Norske myndigheter må bruke de muligheter som er for å nå gjennom med vårt syn i Washington.

Vi skal fortsette samarbeidet og være tydelige når vi er uenige slik vi har gjort de siste ukene.

Og vi kan håpe at USAs ledelse på et tidspunkt finner tilbake til de verdiene som så lenge knyttet oss sammen over Atlanterhavet.

Men håp er ingen strategi.

Konklusjonen er derfor ikke til å komme utenom.

Europas skjebne ligger nå i Europas egne i hender.

Europas tid er nå.

Vi har lenge visst at vi må ta et større ansvar for vår egen sikkerhet.

Gradvis har det gått den veien.

Men nå skjer endringene fort.

Det kan skape usikkerhet, og til og med frykt, hos mange.

Det er forståelig.

Det er vår sikkerhet som står på spill.

Vårt demokrati.

Vår fremtid.

Ukraina stod overfor en enda mer dramatisk situasjon den 24. februar 2022.

Russiske panservogner rullet inn over grensene.

Russiske helikoptre fløy over Kyiv.

En hel verden trodde det ville være raskt over.

Vi husker alle Zelenskyjs svar da han ble tilbudt evakuering:

«Jeg trenger ammunisjon, ikke skyss.»

Til Zelenskyj, som nå er på besøk her i Norge, vil jeg si:

Tusen takk for at dere tar kampen for et fritt og demokratisk Europa.

Vi er stolte av å være på Ukrainas side i denne krigen.

På vegne av Høyres landsmøte kan jeg love at vi skal stå på for en fortsatt sterk norsk støtte til Ukraina.

På treårsdagen for fullskalainvasjonen beskrev den tidligere forsvarssjefen Zaluzjnyj det avgjørende øyeblikket slik:

«For tre år siden vaklet verden. For oss, var det en dag da valget mellom frykt og verdighet ble klart. Vi valgte å kjempe. Vi valgte frihet. Vi valgte Ukraina.»

Kjære landsmøte,

Vi må hente inspirasjon fra ukrainernes mot.

Europas tid er nå.

Nå er det vi som må velge.

Skal vi bli en brikke i stormaktenes spill?

Eller skal vi forme vår egen fremtid?

Frykt eller verdighet?

Jeg mener svaret må være helt klart:

Vi velger å avgjøre vår egen skjebne, vi velger Europa!

Hva er kjernen av Europa i dag?

Jo, det er demokrati.

At folket velger sine egne ledere.

Det er fri handel og frie markeder.

Fordi det gir alle mer å rutte med.

Det er en regelbasert verden.

Hvor rett trumfer makt.

Hvor også små land kan være trygge.

Det er det som er Europa i dag.

Skal dette også være Europas fremtid, så må vi forme den
fremtiden selv.

Veien dit blir ikke enkel.

Den som ønsker å avgjøre sin egen skjebne, må ha makt til å gjøre
det.

I dagens verden må ekte makt tas, den kan ikke gis.

Derfor må Europa ruste opp.

Norge må ruste opp.

Ukraina må forsynes med mer våpen.

Og det haster.

Opptrappingen i Europa er endelig i gang.

EU-rådet har bedt kommisjonen arbeide videre med å frigjøre enorme beløp til medlemslandenes forsvar.

Sikre kapital til europeisk forsvarsindustri.

Mer felleseuropeiske innkjøp.

Satse på utvalgte teknologier, fra luftvern til cyber.

Redusere byråkrati og forenkle anskaffelsesregler.

Her hjemme har vi tverrpolitisk enighet om en omfattende langtidsplan for Forsvaret.

Det er et godt grunnlag, men ikke lenger godt nok i dag.

Norges forsvar må bli sterkere, raskere og bedre forberedt.

Dette er Thea Ahmed Ommundsen.

Hun avtjener nå førstegangstjeneste på Skjold i Indre Troms.

Hun skulle gjerne øvd og trent mer, med det er det ikke penger til.

Mange i Norge er bekymret nå.

Samtidig er det tusenvis av unge som Thea.

Som tar på seg uniformen og forbereder seg på å forsvare landet.

De er motiverte. Og de er modige.

De fortjener det aller beste av utstyr og utdanning.

De fortjener det aller beste samfunnet kan stille opp med.

Men det får de ikke alltid.

I dag må Forsvaret velge mellom nødvendig øving og ammunisjonskjøp for å få budsjettet til å gå opp.

Det går rett og slett ikke i dagens situasjon.

Høyre vil sørge for at ungdommene våre, ansatte og befal både kan utrustes og få nødvendig øving og trening.

Vi må få til mer produksjon av våpen og ammunisjon i Norge.

Og vi må lære alt vi kan fra drone- og teknologiutviklingen ved fronten i Ukraina.

Høyre vil gjøre det som er nødvendig, og bruke de ressursene som trengs, for et raskest mulig løft av vår forsvarsevne.

Og Ukraina må få det de trenger til sin rettferdige forsvarskamp.

Slik at de kan overleve som nasjon.

Og unngå at Russland setter premissene for avslutningen av krigen.

Høyre har i flere omganger vært en utålmodig pådriver for å øke støtten.

Det var vi da statsbudsjettet kom.

Det var vi da støtten fra USA ble stanset.

Nå er jeg glad for at et bredt flertall har sluttet seg til en kraftig økning til 85 milliarder kroner.

Vi sa også at regjeringen må komme tilbake hvis det er behov for mer.

Vår støtte må stå i forhold til at utfallet av krigen kan prege vårt kontinent for generasjoner.

Europas tid er nå.

Men har Europa noe å fare med?

Ja, vi er over 500 millioner mennesker.

Økonomien er en av verdens tre største.

Og Europa har en stor industriell base.

Men vi må få selvtilliten tilbake.

Vi skal ta tak i de problemer som er.

Kutte byråkrati.

Åpne markeder.

Styrke utdanning.

Bygge infrastruktur.

Men ikke tro på de som sier at Europas industri er borte.

Det er en grunn til at noen klager over at de importerer altfor mye fra Europa.

Ikke tro på de som sier at Europa ikke kan konkurrere.

De siste månedene har investorer strømmet til.

Ikke tro på de som sier at klimapolitikken er problemet.

For hver ny vindmølle, hvert nye solpanel og hvert nye batteri, trengs det mindre dyr gass.

Og ja, Europa betaler fortsatt for russisk gass.

Det å erstatte resten av russisk gass er et strategisk kinderegg. Det blir mindre klimaødeleggelser. Det styrker bedriftenes konkurransekraft fordi strømmen blir billigere. Og det putter mindre penger i Russlands krigskasse.

Europa kan produsere når vi bestemmer oss for det.

Den tyske våpenprodusenten Rheinmetall sier de alene nå produserer flere artillerigranater enn hele USA.

Ukraina har en raskt voksende våpenindustri.

Mange andre europeiske forsvarsbedrifter utvider og trapper opp.

Men om det begynner å komme seg på noen områder, så er det også store hull.

Hull som det er vanskelig og vil ta tid å tette.

Så hva gjør vi i mellomtiden?

La oss igjen se til Ukraina.

På mange frontavsnitt er det nå Ukraina som har overtaket.

Det er de som dominerer i luften.

Det skyldes droner og elektronisk krigføring.

Mange av dronene kommer ikke fra store fabrikker.

De kommer fra kjellere og leiligheter i Kyiv.

Viktige deler kommer ikke fra tunge maskiner, men fra 3D-printere.

Mye av kunnskapen kommer ikke fra våpenindustrien, men fra sivilsamfunnet.

Utviklingen skjer ikke på tegnebrettet, men på fronten.

Blant mange som bidrar til utviklingen av droner er Fritt Ukraina, som vår egen Peter Frølich er primus motor for.

Fritt Ukraina har støttet en drone som jakter på russiske overvåkingsdroner.

Og hva er, tilfeldigvis, navnet på denne dronen?

Jo, navnet er Bergen!

Europa og Norge må nå tenke på samme måte.

Lange prosesser og byråkrati må erstattes av evne og vilje til å skjære gjennom og få ting til å skje.

Enten det er snakk om strøm, innsigelser fra statsforvaltere, langsiktige bestillinger til industrien eller annet.

Det sivile samfunnet må mobilisere der det trengs for å styrke forsvarsevnen, slik det skjedde under pandemien.

Vi må være opportunistiske og gripe muligheter som byr seg, selv om de kanskje ikke står i noen plan.

Vi må være innovative og villige til å prøve nye løsninger selv om vi ikke alltid vet om de fører frem.

Vi må rett og slett ha en helt annen måte å tenke på, og den må starte nå.

Europas tid er nå.

Men hvilken plass skal Norge ha?

Vi er eneste NATO-land med grense til Russland som ikke er medlem av EU.

Mye er sagt om den tiden vi går inn i.

Noe av det mest treffende er kanskje dette:

Hvis du ikke er rundt bordet så er du på menyen.

Det er plass til Norge rundt EUs bord og vi bør takke ja til den plassen.

Nå er jeg ikke så redd for at EU skal sette Norge på menyen.
EU-landene deler våre verdier og opptrer ikke på den måten.
Jeg er mer redd for at norske interesser havner i bakgrunnen når
det strammer seg til og alle land må prioritere egne interesser.
At vi rett og slett kan bli litt glemt når det er aller viktigst.
Og jeg er redd for at vi aldri kommer oss ut av dagens situasjon.
Hvor EU-landene ivrig diskuterer og former Europas fremtid.
Mens vi her hjemme krangler om gamle direktiver som for lengst
har gått ut på dato.
Det er rett og slett en farse.
Vi kan ikke fortsette å leve i fortiden når vår fremtid er i
støpeskjeen.

Kjære landsmøte,

Det finnes bare ett parti på Stortinget som er for norsk EU-
medlemskap, alltid har vært for, og som alltid kommer til å være
for.

Dere gjettet kanskje hvilket?

Ja, det er Høyre.

Likevel hører jeg noen si at Høyre svikter sitt ansvar.

Det er hyggelig med nye Europavenner.

Velkommen skal dere være.

Men Norges forhold til EU avgjøres ikke av en konkurranse mellom ja-folk.

Jeg er helt uenig i at Høyre svikter sitt ansvar.

For det står ikke på oss.

Vi er klare, har alltid vært klare og vil alltid være klare.

De som svikter sitt ansvar, er de som tror Norge står sterkest alene i en urolig verden.

Og de som mener Norge er tryggere i EU, men som ikke sier det høyt.

For vi sier klart og tydelig at Norge er best tjent med å være fullverdig medlem i EU.

Bør da Høyre nå ta initiativ til en folkeavstemming?

Som livslang Europavenn er svaret mitt på det enkelt.

En folkeavstemming bør komme når det klart at den vil lede til et ja.

En folkestemming er ikke et mål i seg selv.

Et nytt nei vil legge saken død i tiår.

Det Norge mangler, er ikke en folkeavstemming, men et flertall.

Derfor må vi fortsette å forklare hvor viktig EØS-avtalen er for Norge.

Og at et EU-medlemskap med full norsk stemmerett ville vært enda bedre.

Det er den jobben ekte Europavenner må gjøre.

Og som politikere fra Høyre gjør hver eneste dag.

Europas tid er nå.

Det hadde vært fint å kunne bidra til å forme vår felles fremtid rundt EU-bordet sammen med våre naboland.

Inntil det er mulig må vi bidra som best vi kan.

Med å styrke vårt forsvar.

Med å støtte Ukraina.

Verne om EØS-avtalen.

Og beskytte vårt demokrati fra påvirkning.

Men vi kan også gjøre mer.

Jeg har nevnt Fritt Ukraina som gjør en stor og viktig jobb.

Det finnes en rekke lignende organisasjoner.

Her kan alle bidra med det de har muligheten til.

En sterkere europeisk økonomi vil også styrke forsvarsevnen.

Vi kan alle kjøpe europeisk når vi har muligheten til det.

Tenke gjennom hvor vi drar på ferie. Hvilke digitale tjenester vi bruker.

Noen vil kanskje stusse over oppfordringer om å kjøpe europeisk.

Men til dem vil jeg si:

Det er alvor nå.

Europas tid er nå.

Og valget er vårt.

Mellom frykt og verdighet.

Hvis vi virkelig ønsker at Europa skal bestemme sin egen fremtid, og ikke være en brikke for stormaktene.

Ja, så må vi ikke bare spørre hva Europa kan gjøre for oss, men også hva vi kan gjøre for Europa.

- O -

Det er dessverre ikke bare i Europa at situasjonen forverrer seg.

På Gaza ser vi store menneskelige lidelser.

Flere land i Afrika har falt til militærdiktaturer.

Sudan herjes av en blodig borgerkrig.

I Øst-Kongo er M23-militsen på fremmarsj.

Også i Asia er den sikkerhetspolitiske situasjonen forverret.

For å verne om vårt demokrati trenger vi et sterkt Europa.

Men verden trenger også at Europa tar større lederskap.

For demokrati, menneskerettigheter og frihet er noe alle fortjener, uansett hvor i verden man bor.

- O -

Vi trenger også et sterkt Norge i et sterkt Europa.

Det vil få konsekvenser for resten av samfunnet, når mer av våre inntekter og flere nordmenn må bidra til forsvaret av Norge.

Mye annet vil måtte vente.

Men dette vil gå lettere, hvis vi klarer å øke verdiskapingen.

Får flere i jobb.

Finner smartere måter å jobbe på.

Får produktiviteten opp.

Nå er det alvor.

Derfor må dette være en hovedoppgave for en ny regjering.

- O -

En sterk økonomi krever et sterkt næringsliv.

Og alle bedrifter starter i det små.

Dette er gründeren Magnus Andersland Antonsen.

Han forberedte seg til eksamen på Universitetet i Tromsø innen farmasi.

Da fikk han en idé.

En stor del av pasientene på akuttmottak kommer på grunn av feil medisinbruk.

Hvorfor finnes det ikke en app som holder orden?

Dermed ble han gründer av selskapet Medisindagboka.

Han fikk litt hjelp i starten av Innovasjon Norge og fra Nordområde-midler som vi bevilget.

Det å gründe en bedrift er mye arbeid.

Lange dager og ingen arbeidsmiljølov.

Stor usikkerhet, men mange satser det de eier og har.

Så hvorfor utsetter mange seg for dette?

Er det fordi de ønsker å bli rike?

Jeg har truffet mange gründere som Magnus.

Noen har kjempestore drømmer.

Andre er litt mer beskjedne.

De fleste drives av troen på sin idé.

Av et intenst ønske om å lykkes.

Et håp om å være til nytte for andre.

Dekke et behov i markedet.

Skape sin egen arbeidsplass.

Som politikere kan vi ikke vedta at Magnus skal lykkes.

Men vi kan gjøre mer enn vi gjør i dag.

Mye mer.

Noe av det viktigste er å være helt tydelige på at det å starte en egen bedrift, få den til å vokse og gå med overskudd, er noe av det mest samfunnsnyttige du kan gjøre.

I vårt Norge skal det være lov å feile, men også lov å lykkes.

Vi kan kutte byråkrati, plunder og heft som merkes mer på kroppen jo mindre bedriften er.

Vi kan kutte gründer-skatten, som gjør at unge gründere må tenke gjennom om de kan forplikte seg til aldri å flytte ut av landet.

Vi kan satse mer på innovasjon og forskning som mange nye bedrifter spinner ut av.

Vi kan være mer åpne for samarbeid med private i offentlige tjenester, hvor behovet for nye ideer vil være kjempestort fremover.

Kjære landsmøte,

Vi kan.

Og hvis vi får flertallet til høsten så skal vi også gjøre Norge til et gründerland.

La oss håpe at Magnus lykkes med sin idé.

At bedriften blir klar til å vokse.

Kanskje også internasjonalt.

Da trengs det ofte mer enn en ildsjel og en familie med forståelse.

Det trengs kapital.

Gjerne før bedriften tjener penger.

Eller gründerne tar ut lønn.

Men hva skjer da?

Jo, da skal staten ofte ha formuesskatt.

Kanskje har gründeren en konkurrent i utlandet.

Eller en konkurrent i Norge med utenlandsk eier.

Nei, da skal staten ikke ha formuesskatt.

Kjære venner,

Hvis vi vil at gründerbedriftene skal vokse.

Hvis vi vil at norske bedrifter skal ha samme vilkår som utenlandske.

Hvis vi vil ha mer verdiskaping og en sterkere økonomi i Norge.

Ja, da fjerner vi skatten på arbeidende kapital etter valget.

Ryggraden i norsk næringsliv består av små og mellomstore bedrifter.

Mange av dem holder til i distriktene.

De bærer også sine lokalsamfunn.

I gode og dårlige tider.

Mange er familieeide.

Det burde være en selvfølge at de ikke skal ha større skattebyrde enn en utenlandsk eid konkurrent.

Kjære landsmøte,

De norskeide bedriftene trenger ikke flere politiske slagord, de trenger lavere skatt.

Det er det ikke bare bedriftene som gjør.

Høyere priser og renter har gitt folk dårligere råd de siste årene.

De med dårligst råd fra før har fått det enda vanskeligere.

Nyetablerte familier har sett kjøpekraften bli kraftig redusert.

Nå er det tiden inne for å senke skattene.

Med Høyre i regjering skal det lønne seg mer å jobbe.

Verdiskapingen må vokse slik at den kan bære økte utgifter til pensjoner, forsvar og mye annet.

Da trenger vi et bedre skattesystem.

Vi trenger mer kraft.

Det vet vi haster.

Og ikke minst trenger vi riktig kompetanse.

Den jobben starter i skolen.

- 0 -

Dette er Fernanda.

Hun er 8 år gammel og går i 3. klasse.

Hennes store drøm akkurat nå, det er å bli proff fotballspiller.

Hun synes matematikk er gøy og lett. Lesing er litt vanskelig og kjedelig.

Dette er Norges fremtid.

Full av håp og drømmer.

Av glede over å mestre nye ferdigheter.

Og så er det noe som er litt tyngre, hvor det trengs mer hjelp.

Når man er liten, er mamma og pappa ofte de viktigste personene i barns liv.

Det problemet som en pappa, eller i hvert fall en mamma, ikke kan løse, finnes knapt.

Men gradvis endrer det seg.

Mamma kan kanskje ikke hjelpe med matematikken lenger, for hun lærte å regne på en annen måte da hun gikk på skolen.

Pappa lærte aldri programmering da han gikk på skolen.

Kunstig intelligens var det i hvert fall ingen som hadde hørt om.

Og mange barn har foreldre som selv må lære seg norsk før de kan hjelpe til.

Gradvis blir læreren den personen som betyr mest for Fernandas og de andre barnas fremtid.

I Høyre er vår drøm for skolen, kall det gjerne det:

En skole som er så god at foreldrenes bakgrunn ikke betyr noe for barnas muligheter resten av livet.

Skal vi realisere vår drøm,

og Fernanda realisere sine drømmer for sin fremtid,

så trenger vi dyktige lærere.

Heldigvis har vi mange dyktige lærere i Norge.

Men de siste årene har vi fått en stor utfordring.

Søkertallene til lærerutdanningene stuper.

En hovedjobb for en ny regjering blir å gjenreise respekten for læreryrket.

Jeg vil derfor gi fem løfter fra Høyre til ungdom som vurderer lærerutdanning.

En: Du skal få en utdanning som gjør deg bedre rustet til å møte et mangfold av elever enn dagens lærere fikk.

To: Du skal få bruke mer tid på å være lærer, og mindre tid på oppgaver som ligger utenfor undervisningsoppdraget, enn det lærere får i dag.

Tre: Du skal få bedre veiledning og støtte som fersk lærer enn dagens lærere fikk.

Fire: Du skal få bedre muligheter enn dagens lærere til å spesialisere deg, videreutdanne deg og øke lønnen din etter at du har begynt som lærer.

Fem: Du skal møte proffere skoleeiere, og dermed tryggere og bedre ledelse, enn dagens lærere.

Det var fem løfter.

Men det stopper ikke der.

Jeg har også en garanti!

Jeg garanterer at Høyre aldri vil forsøke å løse utfordringene i skolen ved å fire på krav, mål eller ambisjoner.

Tvert imot. Høyre går til valg på høye ambisjoner for lærere, skolen og for elevene.

Forhåpentligvis vil vi klare å skaffe Fernanda noen av verdens beste lærere.

Det vil hun trenge.

For hvilken verden er det vi overlater til henne?

I dag ser det ut til å bli en vanskeligere verden enn det vi trodde for få år siden.

Utgiftene til forsvar vil være større i flere tiår.

Hun skal arbeide og betale skatt mens andelen av befolkningen i arbeidsfør alder er mye lavere enn før, og antallet pleietrengende øker raskt.

Og hun arver en verden som er på vei mot godt over 2 graders oppvarming.

Hennes generasjon risikerer faktisk å måtte bruke flere ganger mer av sin inntekt på klimaskader, enn hva det vil koste vår generasjon å kutte utslippene.

Tenk over det, hvis du av og til irriterer deg over at klimavennlige løsninger koster litt mer.

Vårt samfunn trenger ikke bare økt verdiskaping.

Vi trenger også nye løsninger for å svare på store samfunnsutfordringer.

Løsninger som forskere, teknologer, ingeniører, matematikere og medisinere kan gi oss.

Men i Norge har vi et naturfagproblem.

Vi bruker for lite tid på naturfag i skolen.

Vi har for dårlige resultater i naturfag.

Og for få velger å utdanne seg innen naturfag.

Elevene trenger ikke flere politiske slagord. De trenger en skole hvor de får den kunnskapen fremtiden krever.

Høyre foreslår derfor at Fernanda og resten av elevene skal ha en time mer med naturfag på ungdomsskolen.

Det vil gi mer tid til fordypning, til mer spennende eksperimenter, mer praktisk læring og bedre resultater.

Og hvis hun velger høyere utdanning, skal hun ha flere studieplasser å velge mellom innen disse fagene.

I Høyre er vi opptatt av forvalteransvaret.

Vår generasjons plikt til å sørge for at våre etterkommere får minst like gode muligheter som vi selv hadde.

Med en solid satsing på lærere, på utdanning og på naturfagene, så bidrar vi i det minste til at Fernandas generasjon har litt flere verktøy til rådighet når de skal rydde opp etter vår generasjon.

Er det noe som alltid har, og alltid må, kjennetegne oss i Høyre, ja så er det generasjonsperspektivet.

- O -

Generasjonsperspektivet møter man fort hvis man besøker et sykehus.

Det har blitt mer å gjøre.

Mange av pasientene er eldre.

De store etterkrigskullene er nå i en alder hvor behovene er store.

Samtidig har ventetidene økt. Og senest i januar var ventetidene enda lenger enn de var i januar i fjor.

I snitt venter nå pasientene 75 dager på behandling.

Mange venter mye lenger.

La meg være helt klar:

Dette er uholdbart.

Vi må gjøre det mer lønnsomt for sykehusene våre å behandle flere pasienter.

Vi har god erfaring med at sykehusene våre klarer det.

Med litt frivillig overtid klarte man å ta unna køer før de blir for lange.

Samtidig som det ikke belastet sykehusets økonomi.

Det er fordi at sykehusene delvis får betalt for hvor mange de behandler.

Såkalt innsatsstyrt finansiering.

I dag er denne betalingen betydelig redusert fra 50 til 30 prosent.

Hva betyr det i praksis?

Det har vi sjekket.

La oss se på hofteprotese, en behandling med lang ventetid.

Med Høyres politikk og 50 prosent innsatsstyrt finansiering ville sykehuset, når prisen for protesen er trukket fra, fått 42 900 til dekning av sine kostnader.

Men slik er det ikke lenger.

Med 30 prosent innsatsstyrt finansiering sitter sykehuset igjen med bare 20 600 kroner hvis de behandler en ekstra pasient.

Altså under halve beløpet.

Og så er det noen som er overrasket over at ventetidene fortsatt øker.

Høyre har løsningen for å få ned ventetidene.

En helt konkret løsning.

Som kan iverksettes på dagen.

Den har til og med virket før.

Ja, med Høyre i regjering skal sykehusene få ordentlig betalt for hver ekstra pasient.

Vi trenger alle menn og kvinner på dekk i årene som kommer.

Vi har ikke råd til at folk går hjemme med en vond skulder, psykisk uhelse eller kroniske lidelser.

Verken de eller samfunnet har råd til å kaste bort tid i kø, når de kunne vært i jobb.

Pasientene trenger ikke flere politiske slagord, bare riktig behandling til rett tid.

Da vi innførte Fritt behandlingsvalg, gjorde vi motsatt av nær sagt alle tidligere helsereformer.

Vi begynte med psykisk helse og rus.

Både fordi vi denne sektoren alltid hadde vært lavest prioritert.

Og fordi Fritt behandlingsvalg åpnet for det disse pasientene trenger aller mest.

Et mangfold av tilbud.

Mulighet til å velge en behandling de selv tror på.

Og innovasjon innen behandlingsmetoder.

For det er mange pasienter vi i dag ikke klarer å gi et godt nok tilbud.

Dette er Ingrid Kruse Fevåg.

Mange av dere kjenner henne fra før.

En særdeles aktiv dame.

Hun hadde full jobb.

Var lokalpolitiker for Høyre.

Tillitsvalgt i LO. Mor til en tenåring.

Så fikk hun covid høsten 2022.

Og plutselig var hun pleietrengende.

I ett helt år.

Det kan skje med hvem som helst.

I Bergen har vi et nytt oppstartsselskap som heter SafeChoice.

Bedriften er startet av professor Gerd Kvale, som også er kjent for den revolusjonerende 4-dagers-kuren mot tvangslidelser.

Nå har hun kastet seg over kroniske helseplager.

Deriblant long covid.

SafeChoice sin løsning er svært tett oppfølging fra et tverrfaglig team.

Nylig kunne vi lese i NRK om en av deres pasienter.

Etter tre års sykdom, ble pasienten friskmeldt på 14 dager.

SafeChoice mener de har spart det offentlige for 80 millioner kroner ved å få folk tilbake i jobb.

Det er utrolig.

Men så kommer det som er enda mer utrolig.

De er redde for at metoden ikke vil få plass i NAV-systemet eller i helsetjenesten fordi den ikke passer inn.

Ingrid måtte selv kjempe seg tilbake.

Hun klarer nå å jobbe 80 prosent.

Målet er å finne seg en jobb som er litt mindre fysisk krevende, slik at hun kan jobbe 100 prosent.

Og så kjemper hun for et bedre tilbud til long covid-pasientene.

Kjære landsmøte,

Hvis vi kommer i regjering til høsten skal det være pasientenes behov og ikke systemets behov som settes først.

Jeg tror ikke Gerd Kvale hadde tenkt å bli gründer i en alder av 69 år.

Men hun har altså blitt det fordi vårt system ikke klarer å ta inn nye innovative metoder.

Og for meg understreker det bare en ting:

At damer fra Bergen i 60-årene kan få til ganske mye.

- O -

I en mer utrygg verden, blir det viktig å skape trygghet for at helsehjelpen er der når du trenger den.

At du kan føle deg trygg i hverdagen.

Her ser dere Sturla Barø.

Han er en av dem som skal bidra til det.

Han er fra Orkanger og går siste året på Politihøgskolen.

Han har en stor motivasjon for å gjøre Norge til et sikrere og bedre land.

Og mener det trengs både mer folk og bedre utstyr for å få det til.

De siste årene har vi opplevd større utfordringer med kriminalitet.

Utenlandske kriminelle nettverk har fått for stort fotfeste i vårt land.

Og økende ungdomskriminalitet og mer vold utfordrer tryggheten for ungdommene våre.

Det å kunne gå til skolen, til fritidsaktiviteter på kvelden, eller ut på byen uten å være redd, det er en del av den norske velferden.

Jeg kan love at denne grunnleggende tryggheten skal Høyre kjempe hardt for å ta vare på.

Folk trenger ikke flere politiske slagord. De trenger flere politifolk som Sturla i gatene slik at de kan føle seg trygge.

Vi må forebygge mer og bedre.

Det beste og mest effektive er å unngå rekruttering til kriminalitet.

Samtidig vet vi at det er noen få som har kommet langt.

Som står for en stor andel av kriminaliteten.

For disse må nå silkehanskene legges bort.

Hurtigdomstoler, raskere reaksjoner, strengere reaksjoner og flere institusjonsplasser for unge lovbrytere skal på plass hvis Høyre kommer i regjering.

Politiet får mer å gjøre også på grunn av truslene mot vårt demokrati.

De skal følge opp mistenkelige hendelser.

Håndtere ekstremisme og trusler.

I tillegg kommer vold i nære relasjoner.

Arbeidslivskriminalitet og bedragerier som rammer mange.

Høyres svar på dette er enkelt: Vi vil ansette flere politifolk, flere etterforskere og flere påtalejurister slik at vi kan ta tryggheten tilbake.

- O -

Kjære landsmøte,

Vår trygghet utfordres nå på mange måter.

Mer krig og konflikt.

Handelskriger.

Klimaendringer.

Mer kriminalitet.

Blant våre nære venner i Europa, har de forstått at Europas tid er nå.

Det er bare vi selv som kan sikre Europas frihet og vårt demokrati i den verden vi nå ser komme.

I Norge må vi gjøre vår del av jobben.

Forsvaret må styrkes.

Økonomien må styrkes.

Det vil kreve mye av oss.

Ikke minst vilje til prioritering.

Da blir det desto viktigere at vi har alt det andre på stell.

Jeg har diskutert med mange forskjellige forsvarssjefer.

Som politikere peker vi ofte på ting vi har lyst på.

Fly, skip, stridsvogner, missiler og mye annet.

Formaningen er nesten alltid den samme:

Det aller viktigste er at vi først får det vi har til å virke.

For uten nok mannskap, blir skip liggende ved kai.

Uten reservedeler blir fly stående på bakken.

Uten øving blir soldater ikke kampklare.

Det å få det vi alt har til å virke, skaper ikke de største overskriftene.

Det er ikke noe vi bare kan kjøpe, og så er alt bra.

Men det er det viktigste av alt.

Vi må nå tenke på samme måte.

Vi må aller først få det vi har i vårt samfunn til å virke.

Da får vi et sterkere samfunn.

Og vi får mer å forsvare oss med.

Derfor går ikke Høyre til valg på vidløftige planer og luftige slagord denne gang.

Vi går til valg for at vernepliktige, som Thea, skal bli best mulig trent og utstyrt for den vanskelige jobben de er satt til.

Vi går til valg for at gründere, som Anders, skal kunne lykkes med sine bedrifter og gjøre økonomien vår sterkere.

For at barn, som Fernanda, skal få den kunnskapen de trenger for å mestre fremtiden.

For at pasienter, som Ingrid, skal få behandling som virker i rett tid, slik at de kan jobbe igjen.

Og for det skal bli flere som Sturla, som kan holde oss trygge i hverdagen.

Derfor blir vårt løfte i år rett og slett:

Ingen slagord. Bare løsninger som virker.